

Európa békéje már a múlté

2019 február 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Operatív tiszti kiképzést kapott muszlim katonák önfeledten építik hálózataikat.

„Amikor a sasok hallgatnak,
a papagájok kezdenek fecsegni.”
(Winston Churchill)

Az elmúlt években az európai biztonságpolitikáról folytatott vitákban egyetlen közös álláspont ismétlődött. Mégpedig annak a beismerése, illetve elismerése, hogy kontinensünk olyan kihívásokkal néz szembe, amelyek alapvetően, egyértelműen és jelenleg megállíthatatlanul rongják a korábban megszokott biztonságot.

Bonyolult folyamatok adódtak össze, amelyek következtében a jelzett megállapítás – Európa biztonsága romlik – tapasztalattá vált. Ahogy tapasztalat az is, hogy egyes rossz tendenciák megállítása, illetve visszafordítása sokkal nehezebb, mint megakadályozni azok kialakulását. Ráadásul nem csupán a megkésett válaszreakció gátolja a megoldást, hanem a különböző érdekek egymást is kioltó kuszasága. Másként látja és ebből adódóan másként is reagál biztonsági kihívásokra a politika – és benne a különböző érdekcsoportokhoz, pártokhoz tartozó politikusok –, a katonai védelmet irányító vezérkar, a rendvédelem egyéb képviselői, úgymint titkosszolgálatok, rendőrség vagy akár a bírói testületek.

Egymástól – részben – független szervezeti egységekben, eltérő döntéshozatali szinteken elbukkan a különbözőség az ideológiák, stratégiák, érdekek és a megvalósítás operatív lehetőségei és módszertana között is. Bár mindenki más irányba indul, paradox módon a cél mégis egy: elsőként hatékony megoldást kínálni az egyensúlytalanság felszámolására, úttörőként leszámolni a biztonsági kihívásokkal. Nem véletlen tehát, hogy az európai stabilitás és rend helyreállításáért folytatott hatalmi harc kívülről meglehetősen zavaros képet mutat, eddigi eredményét tekintve pedig a békéért folytatott fegyverkezés önellentmondásában összegezhető. Azaz a józan ész fogalmát írja felül.

Európa békéje, nyugalma már a múlté, biztonsági rendszereit támadás érte. Mára már feltétel a megállapítás a napi kommunikációban. Ugyanakkor az is látszik, hogy a legerősebb érdekkör, vagyis a hadiipar moguljai összefogva a tettvágytól feltüzelt NATO katonai parancsnoki törzssel, megfújták a harci kürtöt, és féktelen fegyverkezési versenyt hirdettek. Nehéz cinizmus nélkül konstatálni, hogy az egyelőre eszadékos haditechnikai arzenál már most is akkorára dagadt, hogy az európai csecsemők csörgők helyett is éles fegyverrel játszhatnának. Mindezt tetézi az amerikai és az orosz kakaskodás az INF-szerződés felmondásával, ahol a kimondatlan célok között még egy látens együttműködési kényszer is megbújik. Ugyanis Kína „személyében” az amerikaiak és az oroszok számára nem kívánt katonai nagyhatalom próbálgatja rakétákkal megerősített szárnyait.

A kondorkeselyű felszáll, hogy a magasból tekintszen az elhullott zsákmányállatra, kiszűrje, van-e más konkurens keselyű a horizonton. Csakhogy mire újra leszáll a prédához, döbbsen tapasztalja, hogy a varjak serege már végzett, hátrahagyva a nehezen emészthető csontvázat. Vagyis miközben az Európa biztonságát garantálni hivatott NATO-hadtettek Oroszország irányából várnak támadást, és ellenséges rakétacsapásra készülve az eget kémlelik, Európát olyan szárazföldi erők kerítik hatalmukba, amelyek egészen más irányból, tömegesen és többnyire gyalogosan érkeznek. Biztonságunkat operatív támadás érte és éri folyamatosan, amellyel szemben a legmodernebb rakéták sem jelentenek védelmet. Az ilyen típusú kihívás másfajta reakciót igényel, amely megelőzi a bajt, nem pedig utólag regisztrálja, mit is kellett volna tenni.

A valódi ellenség – amelyet hívhatunk ISIS-nak, szélsőséges iszlám fundamentalistáknak vagy dzsihadistáknak, nemzetállamok felszámolását értő, Európát elárulni kész politikusoknak vagy csupán köztörvényes bűnbándáknak – pestisként terjedő végveszélyt jelent Európára. Az azonosításuknak és ártalmatlanná tételüknek nem a katonaság, hanem a „láthatatlan haderő”, a titkosszolgálatok szerepét és stratégiai értékét kellene felértékelnie, hiszen ez rájuk vár, nekik ad feladatot. Csakhogy a sokrétű európai védelmi rendszer fajsúlyos nyugati szereplői – politikusok, rendvédelmi erők, bíróságok – éppen a legkritikusabb, legkockázatosabb kihívásokat hagyják látványosan figyelmen kívül. Így következhet az, hogy a 2015-ös tömeges ellenőrizetlen bevándorlás után ismét, immáron második hullámban kiképzett terroristák utaznak a kontinensre, gyakorlatilag a legegyszerűbb trükkök segítségével. Tehetik, mert máig nem lépett életbe az unió tagállamait egyaránt védő egységes, szigorú határvédelmi rendszer.

Ismert, büntetésüket letöltött dzsihadisták százával szabadulnak két-öt év után a börtönből, és veszik az irányt Európa felé, növelve a már most is képtelen nagyságrendű megfigyeltek körét. Operatív tiszti kiképzést kapott muszlim katonák önfeledten építik hálózataikat Európa szinte valamennyi országában. S ne tévedjünk, a beépülés célpontjai a rendőrség, a hadsereg, az állami intézmények és minden olyan objektum, amely megfelelő pozíció az

információszerzéshez, merényletek előkészítéséhez vagy akár lebonyolításához. Az idő múlásával és a védekezés félreértelmezésével – úgymint a hadiipar fejlesztése – csak azt érezzük el, hogy a folyamatok visszafordíthatatlanul elsodorják a védelmi képességeinket.

Valós identitásukat rejtő friss bevándorlók aránylag rövid, egy-két éves itt tartózkodás után egy-egy ország hadseregébe is kérhetik felvételüket, hiszen zsoldos seregek léteznek Európa országaiban. A sorkatonaság megszűnése eleve csökkentette a harckészültséget. Ha ehhez még hozzávesszük, hogy nem az adott országban született fiatalok alkotják a hadsereg élérejének egy jelentős részét, csak egy ugrás, hogy sikeresen vizionáljuk, kiknek a kezébe kerülhet a rakéták indítógombja egy óvatlan pillanatban.

Harc nélküli győzelemre már számos példa volt a történelemben. De mindenképpen el kellene kerülni, hogy olyan emberek férközhessenek az egyre nagyobb rombolóerővel rendelkező rakéták közelébe, akik valóban komolyan gondolják, hogy mi, közös európaiak kultúránkkal, vallásunkkal, vagyis már pusztán létezésünkkel az ellenségeik vagyunk.

Kontinensünk biztonsági kihívását az illegális migráció kapcsán megnövekedett terrorveszély jelenti. Az erre adott rossz katonasztratégiai válasz a küzdelem végkimenetelét is eldöntheti. Ha ugyanis a kontinens, észlelve a veszélyt – részben pótcselekvésként – fegyverkezni kezd, azzal egyben a küzdelemben eleve rossz fegyvernemet választ. Országaink komplett arzenálokban ülnek, és immáron a nehéztüzérséget is rossz irányba állították.

Ráadásul hatékony elhárítás híján és hibás helyzetfelismerésből adódóan éppen a védelem megszervezésére hivatottak szerelhetik fel a folyamatosan beáramló idegen, ellenséges „gyalogosok” seregeit rakétákkal és ágyúkkal.

Földi László

A szerző az Információs Hivatal egykori műveleti igazgatója

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
